

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26674/2023
05.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђурђев Душан, адвокат из ..., против тужене ОЗЗ „Кондор“ из Сирига, чији су пуномоћници Миодраг Војновић, Милена Милутинов, Владимир Војновић и Горан Ћирјаковић, адвокати из ..., ради предаје - испоруке, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 536/23 од 06.04.2023. године, у седници одржаној 05.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 536/23 од 06.04.2023. године у делу који се односи на одлуку о тужбеном захтеву и трошковима поступка.

У преосталом делу ревизија **СЕ ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 2478/2018 од 15.11.2022. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу испоручи - преда у посед пољопривредне производе стандардног квалитета и то меркантилни кромпир у количини од 251160 кг и црни лук у количини од 158420 кг, а да уколико није у могућности да обавезу изврши предајом робе исплати на име тржишне вредности црног лука у количини од 400000 кг износ од 16.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере забране отуђења и оптерећења непокретности наведених у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 601.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 536/23 од 06.04.2023. године, одбијена је жалба тужиоца и наведена првостепена пресуда је потврђена. Одбијен је захтев туженог за нкнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и утврдио да ревизија није основана у побијању правноснажне пресуде о тужбеном захтеву и трошковима поступка, а недозвољена је у односу на потврђену одлуку о одбијању предлога за одређивање привремене мере.

Врховни суд је утврдио да у поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП јер од стране другостепеног суда није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене одредаба овог закона, па нема ни битне повреде која би представљала дозвољени разлог за ревизију по члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП. У конкретном случају, другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, те поступио у складу са одредбама члана 396. став 1. и 2. ЗПП. Оспоравање утврђеног чињеничног стања у поступку по ревизији није дозвољено. Одредбом члана 407. став 2. ЗПП изричито је прописано да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог закона, која одредба овде није примењена код доношења побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је пољопривредни произвођач и власник пољопривредног газдинства, са искуством лагеровања пољопривредних производа. У 2011. години тужилац није био са туженом у пословном односу складиштења црног лука. Тужена је у тој години имала складиште у Сиригу. Са тужиочеве њиве утоварено је 400 тона црног лука и одвежено на мерење у машинском парку тужене, након тога одвежено у складишта у ... и ... која је у закупу држао ББ, са којим је тужилац претходно договорио лагеровање црног лука. У претходним годинама тужилац је имао заједничку производњу кропмира и лука са ББ, који је био задругар код туженог.

У 2011. години директор тужене задруге био је ВВ који је објаснио праксу пословања задруге везано за пријем робе на складиштење. У овом случају није дошло до пријема и складиштења робе тужиоца код тужене задруге.

Код изнетог стања ствари, пресудама нижестепених судова је тужбени захтев одбијен као неоснован, уз дате разлоге који такву оцену опредељују. О неоснованости тужбеног захтева одлучено је правилном применом правила о терету доказивања из члана 231. став 2. Закона о парничном поступку, чему у супрот наводи ревизије нису основани. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права. У конкретном случају, тужилац није доказао да је код тужене ускладиштио производе чију испоруку тражи.

Ревизија није основана у оспоравању правилности и законитости побијане пресуде.

Неосновано се ревизијом истиче да је погрешно примењено материјално право, јер је предмет спора стицање без основа, и да се суд тенденцијом бави питањем пасивне легитимације иако тужени није истакао формално правни приговор недостатка пасивне легитимације.

Питање стварне легитимације условљено је материјално правним односом. Ради правилне примене материјалног права, суд је овлашћен да на основу чињеница које утврди изнесе оцену о стварној легитимацији, неусловљен истицањем приговора недостатка пасивне легитимације, који не представља процесно правни приговор. Закључак о постојању или непостојању пасивне легитимације условљен је постојањем материјално-правног односа, а такав између странака није успостављен у 2011. години. Утврђене чињенице указују на постојање успостављеног односа између тужиоца и ББ, а не са туженом задругом чији је директор и законски заступник у то време био ВВ, док ББ није био носилац овлашћења заступника. Сходно томе, правилно је другостепени суд закључио да наводи о поистовећивању имовине задруге и ББ као задругара, могли би евентуално водити само одговорности ББ, а не и задруге, уз остале закључке које је тај суд навео у образложењу побијане пресуде.

Наводи ревизије који се посредно или непосредно односе на утврђено чињенично стање, нису посебно разматрани, с обзиром да према императивној одредби члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољени ревизијски разлог, а поновљени жалбени наводи који су били предмет оцене другостепеног суда, за које је тај суд дао јасне и правилне разлоге које ревизијски суд прихвата, није потребно детаљно образлагати јер се тиме не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права (члан 414. став 2. ЗПП).

Према исходу спора, туженој припада право на накнаду трошкова поступка, о чему је правилно одлучено применом члана 153. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Предлог тужиоца за одређивање привремене мере одбијен је ставом другим изреке првостепене пресуде и у том делу је од стране другостепеног суда потврђено ово у суштини решење. Како се не ради о решењу којим се поступак правноснажно окончава, то ни ревизија није дозвољена применом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, па је у наведеном делу одбачена применом члана 413. ЗПП. Из ових разлога, одлучено је као у ставу другом изреке.

Трошкови датог одговора на ревизију нису били потребни у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је применом члана 165. став 1. одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић